

Det stundar till midsommar.

Lundström, Vilhelm,

81 A Br. Föl.

Det stundar till midsommar . . .

Det stundar till midsommar . . .

För alla de europeiska folken ha ju jul och midsommar en särskild betydelse, men framför allt för de nordiska folken. Julen är den stora familjefesten; medan naturen därute ligger död, skapar människan ljus och lif inne i sitt hem och hjärtan söka och finna hvarandra. Midsommaren är solens och naturens stora fest; då är människan icke afskild från naturen, utan en liten länk i dess stora kedja. Därför måste julen firas inne och midsommaren ute, julen firas i hemmet och midsommaren i naturen.

Och nu stundar det åter till midsommar. Jag ser de ljusa nätternas dansar kring löfvad majstång, jag hör den nordiska folkvisan förtona mellan sjöar och berg. Och i år är midsommaren dubbel, med två fridagar för dem, som tråla i arbetets bojar och njuta af arbetets glädje, i år är naturens fest hel och full som den bör vara.

Och så fylles mitt sinne med ljusa midsommarminnen, men också med mörka dystra minnen af midsommarkvällar, då jag fått försaka nordens ljusa fägring och nordens varma midnattsstämning. De passera revy för min själ, medan jag sitter mellan Uplands doftande häggar och blommande syrener och väntar min hembygds jublande midsommarkväll.

* * *

Och då hälsar jag Eder först, I min barndoms och ungdoms underbara midsommarätter! I skänkten mig hvad jag äger af ljus framtidstro, I skänkten mig den fosterlandskärlek, som icke är feststundens prat, men lifvets heliga religion.

Jag ser den gamla tusenåriga lilla Mälarstaden bada i midsommarkvällens trolska ljus. Fjärdens yta vattras af en lätt bris, Munkholmens furor susa sakta och bland Klockbackens björkar är det, som hölle all naturen sin bröllopfest. Själftva de gamla ruinerna få lif i sina stenmassor och buskarna på deras tinnar grönska så ljuft och vifta så gladt.

Och på Stortorget är majstången rest . . . Blåklintskransarne gunga på dess kors, lönnlöfvet glänser varmt på dess stam — nordiskt ljus och ändock formadt som bladen på söderns vinranka.

Och all traktens ungdom — och de gamle med för resten — läto all sin lifslust jubla ut. Det var min barndoms och ungdoms midsommar.

Dig mins jag också, du min första midsommaratt på annat håll. . . Snipan glider öfver den tavastländska insjöns vik, kokkoeldarne flamma på strandens åsar men synas knappt i den dagsljusa natten,

oändligt stämmingsfull ljuder roddarens visa i den stora ensligheten. Där var jag också hemma . . . där hörde jag i mitt sinne liksom ett eko på förhand af det, som skulle bli mitt lufs fröjd och mitt lufs lycka!

I Nordens heliga midsommarätter, i minnet hälsar jag Eder och jag beder brinnande, att I åt tusende andra må skänka lika mycket som I skänkt mig!

* * *

Men nu blir minnet grått i grått och svart i svart.

Jag mins mina många midsommarkvällar sedan dess, kvällen i söderns mörker, i platthet och kvaf instängdhet. Det var en midsommaratt ute på hafvet i tjocka, där båten låg förankrad och mistluren ljöd så skärande ängsligt hvar half minut. Det var en annan midsommarkväll på ett kafé vid Milanos Piazza del Duomo, där det elektriska ljuset blott gjorde allting så mycket mörkare och kallare. Det var en tredje "Johanneafton" i Münchens rådhuskällare, dit jag flyktat med en pfalzisk vän, som också i den sydtyska storstadens triviala kvällslif saknade sin hembygds midsommar. Det var en fjärde . . . men hvarför räkna upp dem alla, dessa saknadens sorgekvällar för nordbon i södern?

Dock, en kväll vill jag ännu minnas — min enda midsommarkväll i Rom.

I Rom är ju intet såsom på andra ställen i världen, i Rom är också midsommaraf-tonen något annat än i den öfriga södern. Den är icke blott en vanlig, mörk och en smula sval sommarkväll såsom allestädes därnere, den är också något mer. Ute på torget framför Lateranen samlas hela Rom och firar Sanct Johannes — "San Giovanni", såsom italienarne kalla honom. Inne i kyrkan firas gudstjänst hela natten, men det stora flertalet bekymrar sig föga därom. Därute på torget går det i stället dess liffigare till — den, som icke sett söderns glada karnevals-lif, kan aldrig drömma sig en skynt af detsamma. Och vid de kulörta papperslyktornas sken, afspeglas nu därute sydländingens hela dags-sländelif med barsliga upptåg, naiv fröjd och våldsamma passioner. Det är karnevalens och upptågens, kärlekens och knifhuggens natt.

Jag dröjde så länge, så länge därute . . . Och jag drömde vaken om söderns folk, men än mer om folket och landet därhemma, om den ljusa glädjen i Nordens ljusa midsommaratt.

Vilh. Lundström.

